

משלי. שיר השירים כנגד חסד, קהלת כנגד דין, משלי כנגד רחמים, בשביל להשלים החכמה. והוא עשה כל מה שעשה בשביל להראות חכמה לעומת מדרגות העליונות.

ובזוהר הקדוש פרשת שמות – דף י ע"ב איתא:

א"ר אלעזר – שלמה המלך עשה ספר קהלת והעמידו על שבעה הבלים שהעולם עומד עליהם, שהם יסודי העולם, כנגד שבעה הרקיעים: וילון, רקיע, שחקים, זבול, מעון, מכון, וערבות. וכנגדם אמר: הבל הבלים אמר קהלת, הבל הבלים הכל הבל.

מכל זה נוכל לראות ולהבין עמקי הסודות וגודל המוסר והחסידות הגנוזים וכמוסים באותן שלושה ספרים. וספר שיר השירים עולה על כולם, ומי יוכל לשער גודל הקדושה והסודות הצפונים בו. ולכך אמרו שאמר רבי עקיבא: לא היה העולם כדאי כיום שניתן בו שיר השירים לישראל – שכל הכתובים קודש ושיר השירים קדש קדשים! וכך אמר גם רבי אלעזר בן עזריה: כל הכתובים קודש ושיר השירים קדש קדשים, שכולו יראת שמים וקבול עול מלכותו.

ובמדרש הנעלם בזוהר פרשת ויצא – דף צח ע"ב מביא:

תנו רבנן – כשחלה רבי אליעזר הגדול נכנסו חכמי הדור לבקרו והיה ביניהם רבי עקיבא. בכה רבי עקיבא ואמר לו: רבי, אוליף לי אורייתא. פתח רבי אליעזר פיו במעשה מרכבה ולימד לרבי עקיבא רי"ו (מאתים ושש עשרה) טעמים בפסוקי שיר השירים. כשהגיע לפסוק 'סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים כי חילת אהבה אני' לא יכל עוד רבי עקיבא לסבול. הרים קולו בבכי וגעה, ולא יכול לדבר מאימת השכינה שהיתה שם. ולאחר שלמדו כל הסודות של שיר השירים השביעו שלא ישתמש בשום פסוק ממנו, שלא יחריב הקב"ה את העולם – כי אין רצונו שישתמשו בו אנשים מפני גודל קדושתו.

ובזוהר הקדוש פרשת תרומה – דף קמד ע"א איתא:

אמר רבי יוסי – תושבתא דשירתא דא איהו כללא דכל אורייתא, כלל מעשה בראשית, כלל סוד האבות, כלל גלות מצרים ויציאת ישראל ממצרים והשירה שעל הים, כלל עשרת הדברות ומעמד הר סיני והליכת ישראל במדבר עד שנכנסו לארץ ועד שנבנה בית המקדש. וביום שנתגלה שיר השירים בו ביום ירדה השכינה לארץ. בקיצור – מה שהיה, מה שהוא, ומה שעתידי להיות אחר תחיית המתים עד היום השביעי כאשר יהיה שבת לחשם הכל הוא בשיר השירים. ולכך למדנו – כל מי שאומר פסוק של שיר השירים בבית המשתה, התורה חוגרת שק ואומרת לפני הקב"ה צחוק עשו לי בניך בבית המשתה, ע"כ (בלשון הקודש).

וכנראה צרה זו היא צרה ישנה. וגם אז לא חסרו פושעים אפיקורסים החורצים לשונם